

голяма свобода, Асене...

Царят приближи към него, впи изпитателен поглед в непроницаемостта му лице.

- Какво искаш да кажеш? Говори ясно.

- Добре. С този меч довчера трябва да се погуби кир Тодор Комнен. По-ясно от това?

И той разправи подробно за наученото от Матея.

Иоан Асен падна в разлатото дъбово кресло. Закри лице с ръце. Въздъхна дълбоко.

От всякъде, от всякъде дебнеше измяна. Не, нямаше признателност у хората... На доброто отвърщаха с кинжал в гърба, на приятелски протегната десница подаваха меч за двубой, на великодушното благодаряха с умраза.

Той откри лице.

- Какво може да значи това, "в седмия час след пладне"?

- И аз съм любопитен да го узная. Затова към седмия час драгитни гостенин ще бъде проследен тайно, стъпка по стъпка. А оня измамник Деян, също. Аз ти казах да нямаш вяра у преданни Борилови люде. Както лесно се отметнаха от него, също тъй лесно сега могат да се отменат от тебе!

- Мислех ги за разкаяни, поумняли...

Александър се изсмя. Ядно, дълго.

- Разкаяни! Поумняли!... Изменникът си остава винаги изменник. Неговата чест са благата. Който ги дава, който обещава повече, той винаги ^е правилят за него...

- Как може човек да бъде вече добър сред толкова злини? Аз дадох на Комнен свобода, права, почести... А доброненавистникът сметнал това за слабост, за глупост... И го използвал. Нима съм наистина глупец?

Асен скочи като безумен. Той отиде при брата си, улови го за